

Karta przedmiotu

Nazwa i kod przedmiotu	Diagnoza i terapia afazji i dyzartrii (Wykład), PG_00151596						
Kierunek studiów	Logopedia (P)						
Data rozpoczęcia studiów	październik 2024 r.	Rok akademicki realizacji przedmiotu			2024/2025		
Poziom kształcenia	II stopnia	Grupa zajęć			Grupa zajęć obowiązkowych z zakresu kierunku studiów Grupa zajęć powiązanych z praktycznym przygotowaniem zawodowym - profil praktyczny		
Forma studiów	niestacjonarne	Sposób realizacji			na uczelni		
Rok studiów	1	Język wykładowy			polski		
Semestr studiów	1	Liczba punktów ECTS			5.0		
Profil kształcenia	praktyczny	Forma zaliczenia			egzamin		
Jednostka prowadząca	Wydział Filologiczny -> Instytut Logopedii						
Imię i nazwisko wykładowcy (wykładowców)	Odpowiedzialny za przedmiot	dr Klaudia Kluj-Kozłowska					
	Prowadzący zajęcia z przedmiotu	dr Klaudia Kluj-Kozłowska					
Formy zajęć	Forma zajęć	Wykład	Ćwiczenia	Laboratorium	Projekt	Seminarium	RAZEM
	Liczba godzin zajęć	30.0	0.0	0.0	0.0	0.0	30
	W tym liczba godzin zajęć na odległość: 0.0						
Aktywność studenta i liczba godzin pracy	Aktywność studenta	Udział w zajęciach dydaktycznych, objętych planem studiów		Udział w konsultacjach		Praca własna studenta	RAZEM
	Liczba godzin pracy studenta	30		2.0		93.0	125
Cel przedmiotu	Celem przedmiotu jest zapoznanie studenta z charakterystyką afazji i dyzartrii u dorosłych pacjentów z różnorodnymi uszkodzeniami mózgu oraz z podstawowymi zasadami diagnozy i terapii tych zaburzeń. Student powinien znać przyczyny powstania, typowy przebieg, osiowe objawy i podstawowe rodzaje afazji i dyzartrii w takim zakresie, aby móc podjąć terapię pacjenta z afazją. Porządkuje podstawową wiedzę z zakresu nauk humanistycznych, społecznych i medycznych właściwych dla kierunku logopedia, zorientowaną na zastosowanie praktyczne.						

Efekty uczenia się przedmiotu	Efekt kierunkowy	Efekt z przedmiotu	Sposób weryfikacji i oceny efektu
	[LOGMU2_K01] Jest gotów do krytycznej oceny posiadanej wiedzy językoznawczej (w tym logopedycznej) i jej modyfikowania i uzupełniania.	Zdając sobie sprawę z dynamicznego rozwoju wiedzy w zakresie omawianych zagadnień, nie pozostaje przy nabytej w trakcie studiów wiedzy, lecz nieustannie szuka, indywidualnie i w ramach współpracy z innymi specjalistami, nowszych, skuteczniejszych metod diagnozy i terapii zaburzeń mowy i języka. Świadomy ograniczeń własnej wiedzy i kompetencji zawodowej, wie, kiedy zachodzi konieczność pogłębienia wiedzy językoznawczej i neurologopedycznej	[SK1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja [SK5] realizacja zadania problemowego
	[LOGMU2_W07] Ma pogłębioną i rozszerzoną wiedzę o zaburzeniach komunikacji językowej i zaburzeniach pokarmowych o różnej etiologii u osób dorosłych, zasadach ich diagnozowania oraz programowania terapii.	Ma wiedzę z zakresu diagnozy i terapii afazji oraz dyzartrii, poznaje terminologię specjalistyczną w tym zakresie zna metody oceny zaburzeń mowy u chorego z afazją zna charakterystykę objawów i przyczyn zaburzeń afatycznych i dyzartrycznych	[SW4] test/egzamin - ustny lub pisemny [SW1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja [SW5] realizacja zadania problemowego
	[LOGMU2_W08] Ma pogłębioną wiedzę o funkcjonowaniu językowym i jego zmianach zachodzących wraz z wiekiem człowieka oraz pogłębioną wiedzę o metodach diagnozowania potrzeb i oceny jakości świadczonych usług logopedycznych pacjentom z różnych grup wiekowych.	Ma pogłębioną wiedzę o funkcjonowaniu językowym i jego zmianach zachodzących wraz z wiekiem człowieka, zdaje sobie sprawę z konieczności dopasowania metod diagnozy i terapii do wieku i potrzeb pacjenta	[SW4] test/egzamin - ustny lub pisemny [SW1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja
	[LOGMU2_U03] Posiada umiejętność interpretowania, analizowania przyczyn i przebiegu procesów oraz zjawisk językowych i komunikacyjnych, merytorycznego argumentowania z wykorzystaniem własnych poglądów oraz poglądów innych autorów, formułowania wniosków oraz tworzenia syntetycznych podsumowań z wykorzystaniem właściwej terminologii.	Posiada umiejętność interpretowania, analizowania przyczyn i przebiegu procesów oraz zjawisk językowych i komunikacyjnych, występujących u osób z uszkodzeniem neurologicznym oraz potrafi formułować opinie na temat zaburzeń notowanych u pacjenta na podstawie literatury przedmiotu i zebranych w procesie diagnostycznym danych	[SU1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja [SU4] test/egzamin - ustny lub pisemny [SU5] realizacja zadania problemowego
	[LOGMU2_U04] Potrafi samodzielnie zdiagnozować zaburzenia rozwoju mowy, problemy językowe, zaburzenia mowy i trudności w przyjmowaniu pokarmu, wskazać ich etiologię oraz zaprogramować terapię logopedyczną odpowiednio do danego zaburzenia, także w przypadku skomplikowanych zaburzeń medycznych, w tym neurologicznych.	Samodzielnie projektuje i prowadzi do realizacji ważne, oryginalne przedsięwzięcia kliniczne i naukowe związaną z diagnozą i terapią afazji. Potrafi samodzielnie przeprowadzić diagnozę logopedyczną pacjenta z afazją oraz stworzyć program terapii, nawet w przypadku rzadkich, skomplikowanych zaburzeń neurologicznych	[SU1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja [SU4] test/egzamin - ustny lub pisemny
	[LOGMU2_W02] Zna i rozumie główne tendencje rozwojowe językoznawstwa oraz logopedii, a także teorie wyjaśniające złożone zależności między nimi.	Zna i rozumie główne tendencje rozwojowe neurologopedii, a szczególnie teorie wyjaśniające złożone mechanizmy programowania mowy i języka, a także teorie mózgowej lokalizacji mowy	[SW1] wypowiedź ustna/rozmowa/ dyskusja
Treści przedmiotu	Wprowadzenie teoretyczne - terminologia i rys historyczny afazji. Definicje i klasyfikacje afazji (w tym: system klasyfikacji bostońskiej i klasyfikacji Łurii). Dynamiczność przebiegu afazji zmienność obrazu klinicznego. Pojęcie płynności w odniesieniu do afazji. Testy przesiewowe, baterie diagnostyczne wady i zalety. Ogólne zasady terapii mowy pacjenta z afazją i dyzartrią, w tym: najczęściej popełnione błędy. Wprowadzenie teoretyczne - terminologia i klasyfikacje dyzartrii.		

Wymagania wstępne i dodatkowe			
Sposoby i kryteria oceniania osiągniętych efektów uczenia się	Sposób oceniania (składowe)	Próg zaliczeniowy	Składowa oceny końcowej
	aktywność na zajęciach	51.0%	25.0%
	egzamin	51.0%	75.0%
Zalecana lista lektur	Podstawowa lista lektur	<p>Gałkowski T., Szelaż E., Jastrzębowska G. (red.), Podstawy neurologopedii, Opole 2005. Pąchalska M., Afazjologia, Warszawa 1999. Seniów J., Litwin M. (2013). Afazja poudarowa. Neurologia po Dyplomie;8(2):46-51. Kądziaława, D. (2011). Afazja i jej mózgowo-mechanizmy. Teksty Drugie, (1-2), 190-198. Łuria, A. R., (1967). Zaburzenia wyższych czynności korowych wskutek ogniskowych uszkodzeń mózgu. Wprowadzenie do neuropsychologii, Warszawa. Polanowska, K. (2019). Terapia chorych z afazją. w: Seniów J. Terapia neuropsychologiczna dorosłych chorych z uszkodzeniem mózgu. Warszawa: IPIŃ. Kluj-Kozłowska K., Kozłowski M., Sitek E.J. (2016). Przesiewowa ocena afazji. Medycyna po dyplomie; 12: 56-62. Polanowska K. (2017). Nabyta apraksja mowy - obraz kliniczny i diagnostyka różnicowa. Neurologia po Dyplomie; 2:23-36. Wieczorek D. Zaburzenia mowy, pisma, czytania i komunikacji pozawerbalnej po uszkodzeniach mózgu. W: Psychologia w medycynie (wybrane zagadnienia). Borys B, Majkowicz M (red.). Gdańsk: Akademia Medyczna 2006:293-324. Hillis A.E. (2007). Aphasia: progress in the last quarter of a century. Neurology; 69:200-13. Tippett D.C. (2015). Update in Aphasia Research. Neurol Neurosci Rep 2015;15(8):49. Jauer-Niworowska O., Kwasiborska J. (2009) Dyzartria. Wskazówki do diagnozy różnicowej poszczególnych typów dyzartrii, Gliwice. Jauer-Niworowska, O. (2009). Dyzartria nabyta. Diagnoza logopedyczna i terapia osób dorosłych, Warszawa</p>	
	Uzupełniająca lista lektur	<p>Gatkowska, I. (2012). Diagnoza dyzartrii u dorosłych w neurologii klinicznej. Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków. A.2. studiowana samodzielnie przez studenta: Maruszewski M., (1976). Chory z afazją i jego usprawnianie, Warszawa. Nowakowska M. T., (1978), Rehabilitacja chorych z afazją, Wrocław. Szumska, J. (1980). Metody badania afazji. Warszawa: PZWL. Pietrzyk, I., Seniów, J. (2013). Dyzartria w klinice osób dorosłych, Neurologia po Dyplomie, 8 (5): 44-49. B. Literatura uzupełniająca Basso A. (2003). Aphasia and its therapy. Oxford: Oxford University Press. Goodglass H, Kaplan E, Barresi B. (2001). The assessment of aphasia and related disorders. Philadelphia: Lippincott Williams & Wilkins. Kądziaława, D. (2003) Neuropsychologiczna charakterystyka afazji i metody jej diagnozowania. W: A. Balejko (red.), Diagnoza i terapia osób z afazją. Białystok: A. Balejko. Kurcz I. (1992). Język a psychologia. Podstawy psycholingwistyki. Warszawa. Nowakowska M.T. (red.). (1978). Rehabilitacja chorych z afazją. Wrocław, Warszawa, Kraków, Gdańsk. Pąchalska, M. & MacQueen, B.D. (2002). Heurystyczne podejście do diagnozy i terapii afazji. W: Z. Tarkowski, G. Jastrzębowska (red.), Człowiek wobec ograniczeń (s. 209-238). Lublin: Wydawnictwo Fundacji ORATOR. Prusiński A. (1980). Podstawy neurologii klinicznej, Warszawa. Cwiatkowa L. S. (1962). Metody odbudowywania mowy w afazji, Warszawa</p>	
	Adresy eZasobów	Adresy na platformie eNauczanie:	
Przykładowe zagadnienia/ przykładowe pytania/ realizowane zadania			
Praktyki zawodowe w ramach przedmiotu	Nie dotyczy		

Dokument wygenerowany elektronicznie. Nie wymaga pieczęci ani podpisu.